अप्रतीतावपि, दशपाद्युणादिवृत्तौ (1-112) 'पशिः सौत्रो धातुर्नाशने' इति दर्शनात् नाशनार्थकत्वमस्येति ज्ञायते। "पसधातुर्दन्त्यान्तः सौत्रो गत्यर्थ इति माधवः, तालव्यान्त इति काशिका" इति बालमनोरमायाम्, तथा, **अष्टाध्यायीप्रकाशिकायाम्** (देवप्रकाशपातञ्जलकृतायाम्) 'जपजभ—' (7-4-86) इत्यत्र '**पम्पश्यते, पम्पशीति** गत्यर्थकोऽयं धातुः।' इत्युदाहृतत्वाच्च गतावप्ययं प्रयुज्यते इति ज्ञेयम्।

शब्विकरणस्यौत्सर्गिकत्वात्, **क्षीरतरङ्गिण्याम्** '**पशो**ऽनुपसर्गात्' (ग. सू. चुरादौ) इत्यत्र "गतावित्येव, अर्थानिर्देशात्। 'अनार्षोऽयम्' इति **चन्द्रः**। 'भ्वादेश्चुरादेश्चानुपसर्गस्य **पशेः** णिच्यदन्तत्वविधिः—' **इत्येके**। पशयति। उपसर्गान्नास्ति **प्रपशति**।" इत्युक्तत्वाच्च धातोरस्य भ्वादौ पाठः, गत्यर्थकत्वं चेति ज्ञायते। प्रकृतसूत्रे (7-4-86) '**पस**' इति दन्त्यान्तत्वेन **केचित्** पठन्ति।

गतौ सकर्मकः, नाशने त्वकर्मकः।

अनिट्कारिकासु धातोरस्योपादानाभावेन सेट्त्वं, 'शेषात् कर्तरि परस्मैपदम्' (1-3-78) इति परस्मैपदत्वं चेति यथायथमूह्यम्।

पाशकः-शिका, पाशकः-शिका, पिपशिषकः-षिका, [1]पम्पशकः-पंपशकः-शिका;
पशिता-त्री, पाशयिता-त्री, पिपशिषिता-त्री, पम्पशिता-त्री;
पशन्-न्ती, पाशयन्-न्ती, पिपशिषन्-न्ती; —
पशिष्यन्-न्ती-ती, पाशयिष्यन्-न्ती-ती, पिपशिषिष्यन्-न्ती-ती; —
— पाशयमानः, पाशयिष्यमाणः, — पम्पश्यमानः, पम्पशिष्यमाणः;
[2]पट्-पड्-पशौ-पशः; — — —

पशितम्-तः-तवान्,	पाशितः,	पिपशिषितः,	पम्पशितः-तवान्;
पशः,	पाशः,	पिपशिषुः,	पम्पशः;
पशितव्यम्,	पाशयितव्यम्,	पिपशिषितव्यम्,	पम्पशितव्यम्;
पशनीयम्,	पाशनीयम्,	पिपशिषणीयम्,	पम्पशनीयम्;
पाश्यम्,	पाश्यम्,	पिपशिष्यम्,	पम्पश्यम्;
ईषत्पशः-दुष्पशः-सुपशः;		—	—

1. यङन्ताण्ण्वुलि, 'जपजभदहदशभञ्जपशां च' (7-4-86) इति अभ्यासस्य नुगागमः। 'स च पदान्तवद् वाच्यः' (वा. 7-4-85) इति पदान्तवद्भावे सति, 'वा पदान्तस्य' (8-4-59) इति परसवर्णविकल्पः। एवं यङन्ते सर्वत्र ज्ञेयम्।
2. क्विपि, 'व्रश्चभ्रस्ज—' (8-2-36) इत्यादिना षत्वे जश्त्वे च रूपम्।